

Хемінгуей Ернест

Життєвий та творчий шлях

Презентацію підготувала
Марія Короленко,
вчитель світової літератури
Бучацької ЗОШ I-III ст.. №2

Бучач-2012 р.

**Ернест Міллер Хемінгуей,
грудень 1899 р.**

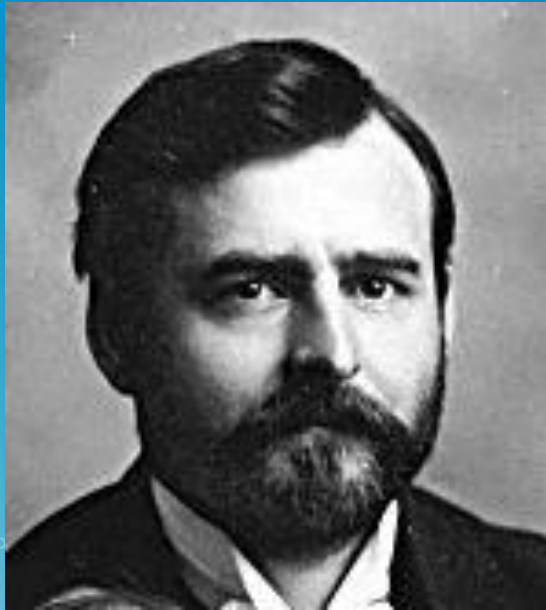
Будинок Хемінгуей в Оук-Парку

Ернест Міллер Хемінгуей
народився 21 липня 1899 року в
Ок-Парку, невеличкому,
чистенькому містечку, поруч з
Чикаго - найбільшим торгово-
промисловим центром
Середнього Заходу США в
заможній родині приватного
лікаря

Майбутній письменник ріс у культурній, забезпеченій родині, і батьки, кожен по-своєму, намагалися спрямувати його інтереси.

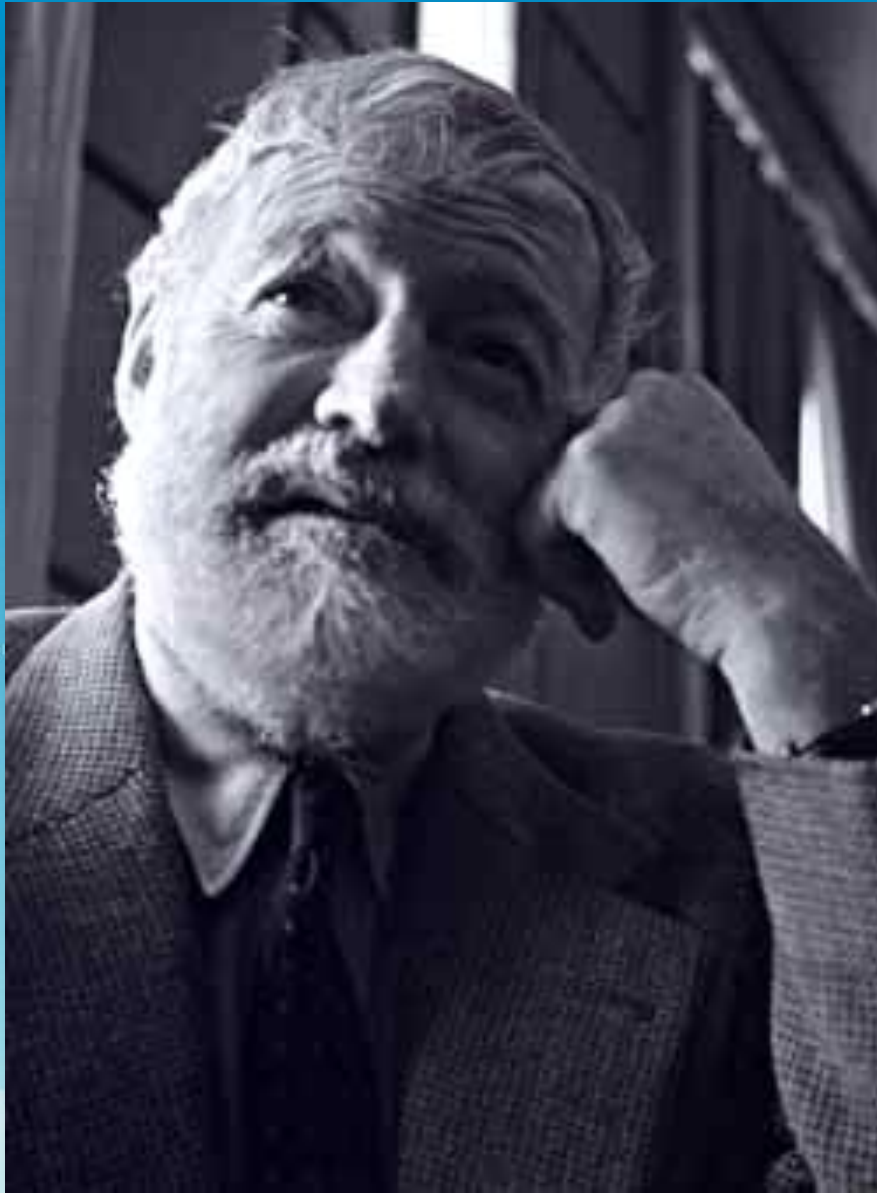
Батьки Ернеста Хемінгуея

Батько - лікар за професією й етнограф-аматор за уподобаннями - захоплювався полюваннями, брав з собою в ліси Ерні, водив його в індіанські селища, намагався привчити сина спостерігати природу, звірів, птахів, придивлятися до незвичайного життя індіанців.

Мати - аматорка музики й живопису, яка навчалася співу й дебютувала у нью-йоркській філармонії, тут, у своєму містечку, змушена була задовольнятися викладанням музики, співом у церковному хорі, а сина прагнула навчити грі на віолончелі.

Музиканта з Ерні не вийшло, але любов до гарної музики та картин залишилася у Хемінгуея на все життя.

✈ Батько - супутник його дитинства й отрочтва.

✈ Але після того як йому виповнилося п'ятнадцять років, Ернест не мав нічого спільного з батьком (проблема "батьків і дітей").

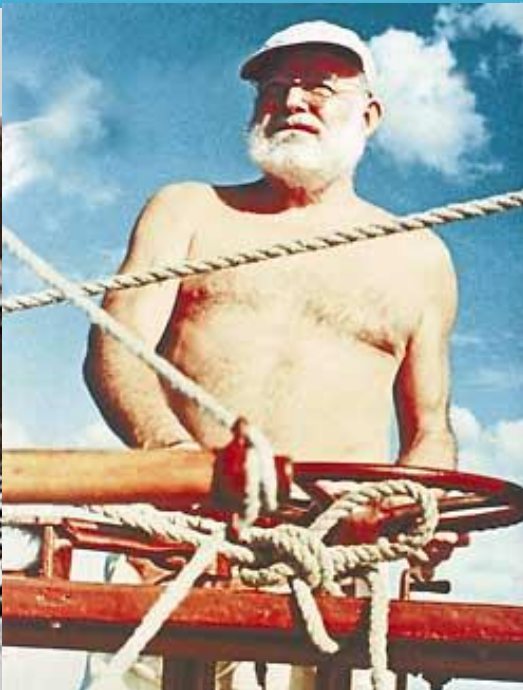
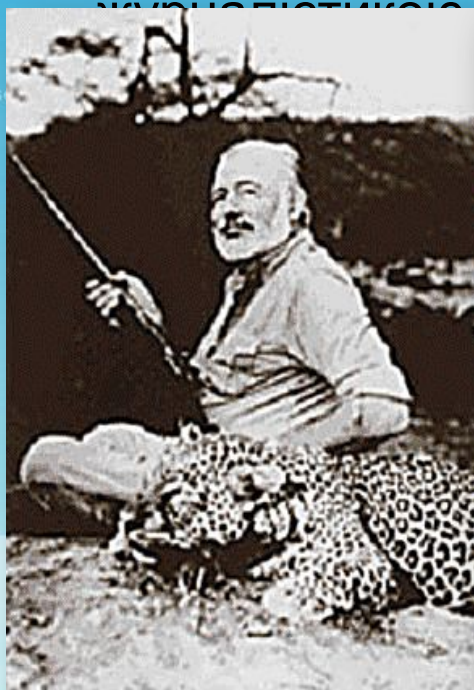
Пізніше батько виникає лише у примарних спогадах і снах, а супутник його змужнілості, приклад завзятої і мужньої денної праці - це дід, учасник Громадянської війни 1861 - 1865 років.

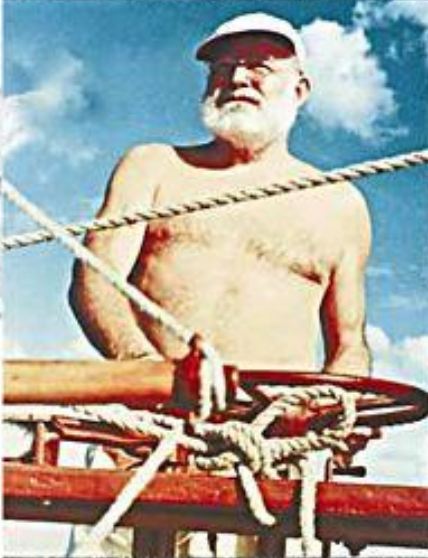
Ок-Паркська середня школа, де Хемінгуей отримав середню освіту, славилася високим рівнем загальноосвітньої підготовки. Майбутній письменник із вдячністю згадував своїх викладачів рідної мови та літератури, а шкільна газета "Трапеція" і шкільний журнал "Скрижаль" дали йому можливість спробувати свої сили в літературі (він пише фейлетони та короткі оповідання).

- За що б не брався Ерні, він в усьому намагався бути першим. Був капітаном і тренером різних спортивних команд, отримував призи з плавання і стрільби, був редактором "Трапеції". Є думка, що все це були спроби Хема (як його звали близькі друзі) і довести собі та навколишньому світу, що він не дівчинка. Річ у тім, що батьки письменника дуже хотіли мати доньку і до семи років вдягали Ерні в дівчачу сукню.

- На все життя ці спогади дитинства стали ахіллесовою п'ятою Хемінгуея, комплексом неповноцінності, який він переборював весь час, займаючись тільки "мужніми" справами: спортом, полюванням, коридою, військовою журналістикою

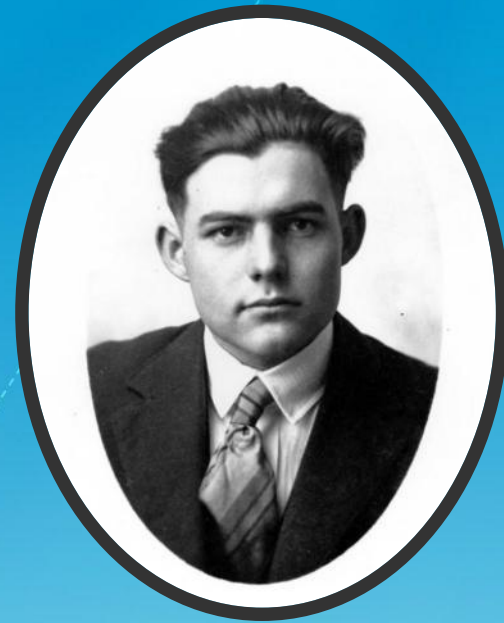

Ернест Хемінгуей. 15 лютого 1916 р.

У шкільні роки Хемінгуей багато читав. Пізніше, вже після "Фієсти", він стверджував, що писати навчився, читаючи Біблію.

Хемінгуей, 1917 р.

З традиційного шкільного читання Хемінгуея не зачепили ні вірші Теніссона і Лонгфелло, ні романи Скотта, Купера, Гюго, Діккенса. Зате Шекспір і Марк Твен залишилися уподобанням на все життя.

Хемінгуей із сестрою Марсалиною та друзями, 1920

Після закінчення школи юнак якийсь час працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуейу виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до Європи, щоб добровольцем взяти участь у Першій світовій війні, яка стала для нього першим життєвим університетом.

- Після закінчення школи юнак якийсь час працює у невеличкій газеті. Коли Хемінгуею виповнилось дев'ятнадцять років, він їде до Європи, щоб добровольцем взяти участь у Першій світовій війні, яка стала для нього першим життєвим університетом.

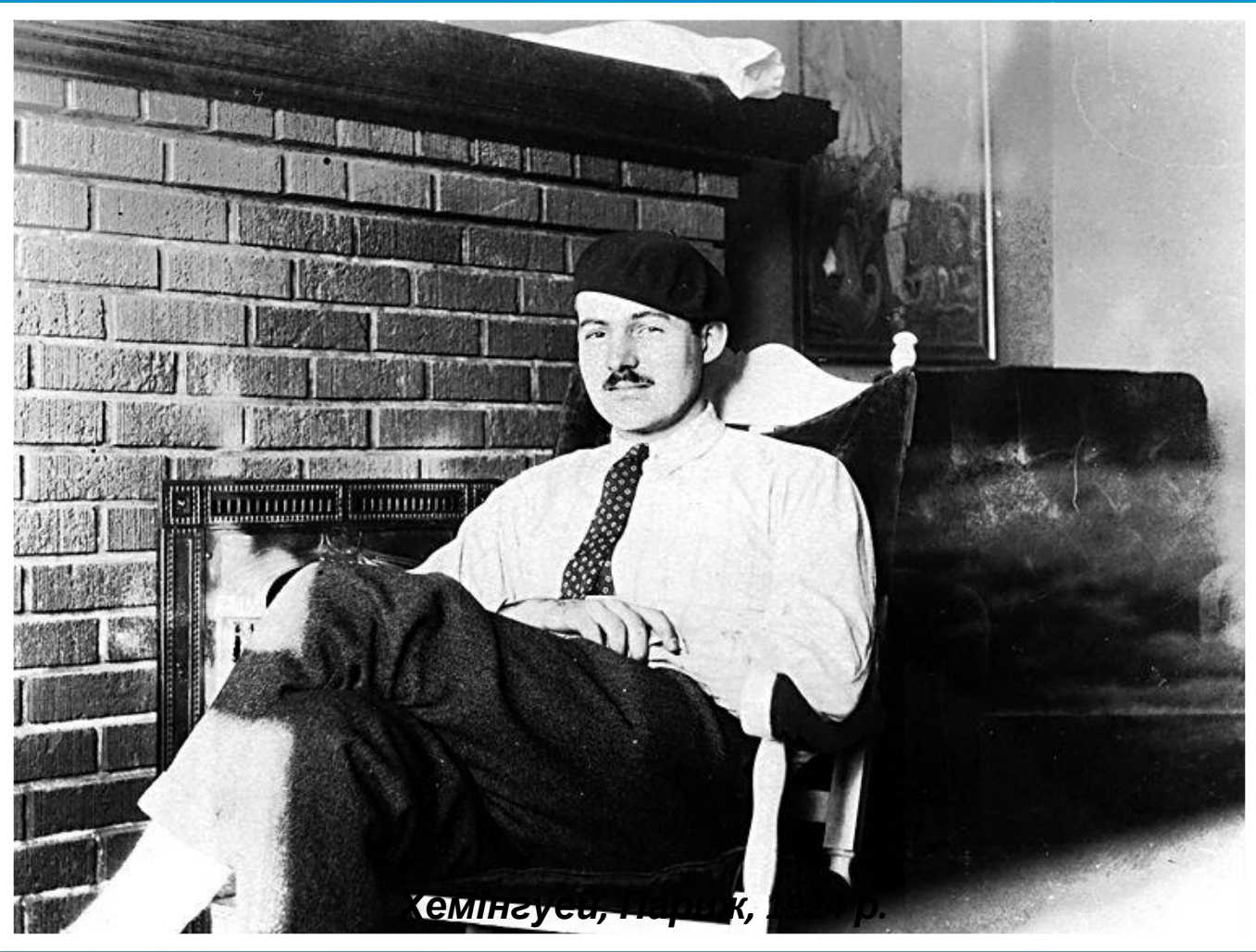
Воює він у складі транспортного корпусу, в одному з санітарних загонів, що його США направили в італійську армію.

У ніч на 9 липня Хемінгуей, потрапивши під мінометний вогонь, був важко поранений. При огляді відразу на місці в Хемінгуея витягли двадцять вісім осколків, а всього нарахували їх двісті тридцять сім.

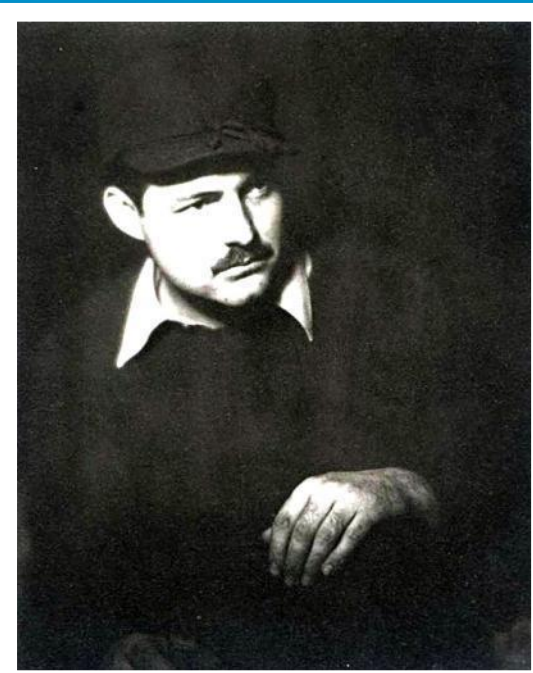
Агнеса фон Куровські, 1918. Перше кохання Ернеста Хемінгуея

Агнеса фон Куровські і Ернест Хемінгуей. Мілан, 1918 р.

Якщо життєва біографія Хемінгуея почалася, власне кажучи, в окопах на річці Пьяве, то його літературна біографія бере свої витoki в Парижі 20-х років, де він оселяється після війни.

- **Париж у ті часи був Меккою модернізму.** Письменники, поети, художники з усіх усюд з'їжджалися сюди, щоб зануритися в цю атмосферу, де руйнувались колишні цінності і створювалися нові, породжені XX століттям. **У цей нуртуючий вир і занурився молодий журналіст, який твердо вирішив стати письменником.**

Прислухався, вивчав, але у своїй творчості шукав власний шлях. У пошуках цього власного шляху Хемінгуей допомогла велика російська реалістична література. Він відкрив, за його словами, інший, чудесний світ, що дарували російські письменники. "Проникнути в саму суть явищ, зрозуміти послідовність фактів і дій, що викликають ті чи інші почуття, і так написати про дане явище, щоб це залишалося дієвим і через рік, і через десять років...",- записи зі щоденника Хемінгуея тих часів, які дають можливість побачити письменницькі наміри молодого починаючого літератора.

Глибинному дослідженню життя, умінню передати і закріпити справжні людські емоції у творі, так, щоб читач і через багато років зазнав почуття співпереживання, він учився в російських письменників, передовсім, у Достоєвського, Тургенєва, П. Толстого.

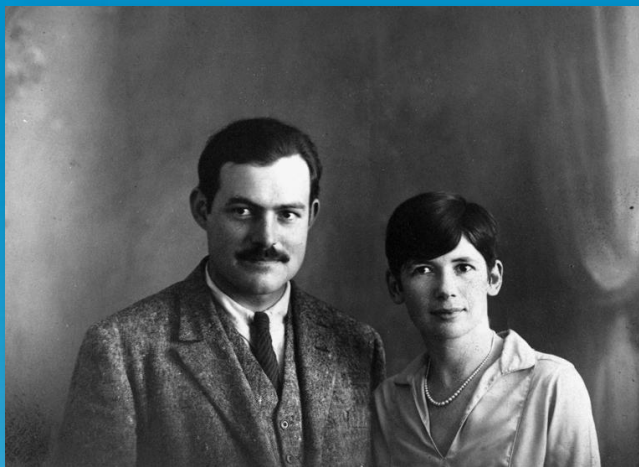
Однією з пошуком свого шляху в літературі визначався і світогляд письменника, формувалися його політичні переконання. Він багато подорожував у ті роки Європою: як кореспондент кількох американських газет побував у Німеччині, Швейцарії, Іспанії, Туреччині.

Хемінгуей, 1924 р.

Ернест і Пауліна Хемінгуей на кориді. Памплони, 1928 р.

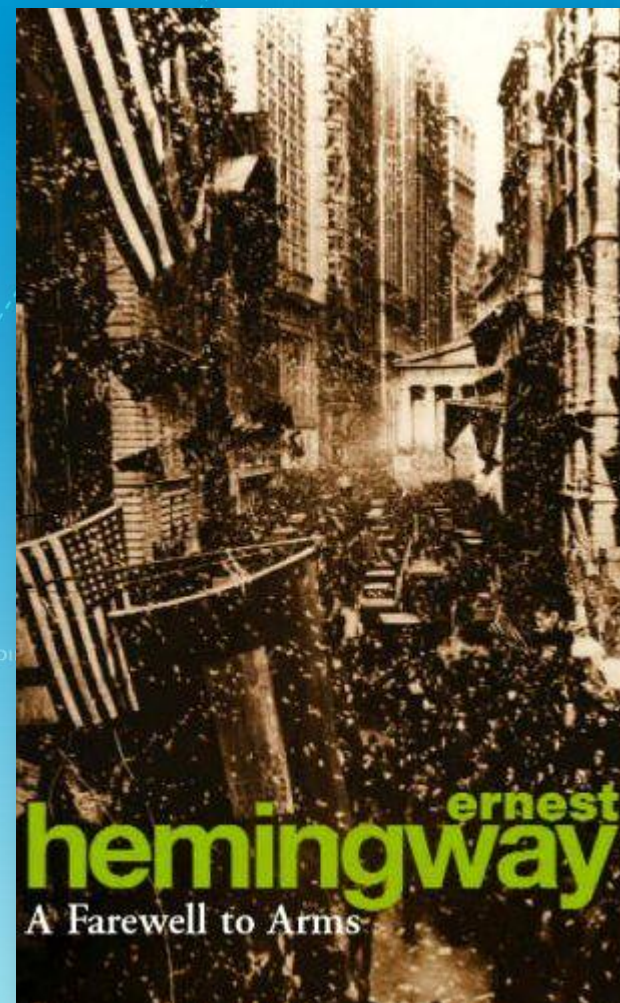

Ернест и Пауліна Хемінгуей, Париж, 1927 р.

Колишній фронтовик побачив війну зовсім іншими очима, що визначило його громадську позицію: "писати нещадну правду про життя". **Дебютом у світі літератури для Хемінгуея-журналіста став збірник "Три оповідання і десять віршів" (1923).** Відтоді він вирішує покінчити з журналістикою, бо, за особистим зізнанням, "телеграфний стиль репортажу став затягувати його". Етапною в творчості Хемінгуея стає книга "В наш час" (1925) - зблаконічним, стриманим. Пізніше подібний принцип організації тексту автор визначить як "принцип айсберга". Збірник "В наш час" цікавий ще й тим, що в ньому Хемінгуей ірник оповідань, об'єднаний спільним задумом та ідейно-тематичним спрямуванням, а також особливим стилем - вперше зачіпає проблеми "загубленого покоління", геніально продовжені в повісті "Фієста" (1926) і романі "Прощавай, зброє!" (1929). Останній твір приніс світову славу й визнання Хемінгуею.

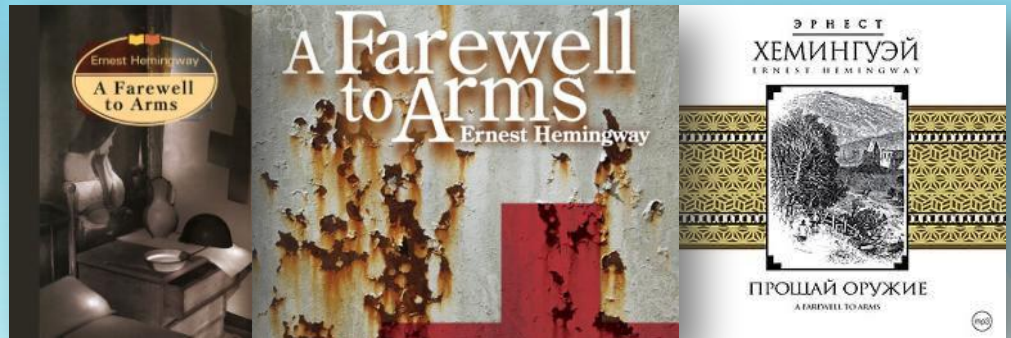
Антивоєнна проблематика подається автором у протиставленні страхіття війни та найкращого людського почуття - кохання. Трагічна історія кохання лейтенанта Генрі й медсестри Кетрін (Ромео і Джульєтта епохи Першої світової війни) назавжди запам'ятовується читачам. На загальний тон роману, визначення одного з його лейтмотивів - утрата всього дорогого й улюбленого, вплинули події особистого життя письменника (самогубство батька та вкрай небезпечні пологи дружини).

У середині 1927 року Хемінгуей удруге одружився з Поліною Пфейфер - паризькою журналісткою, американкою з Сент-Льюїса. Улітку 1928 року (у самий розпал роботи над романом "Прощавай, зброє!") вона перенесла важкі пологи. Дитина народилася шляхом кесаревого розтину. На щастя, вижили і мати, і син (але пов'язані з цим переживання відбилися в романі і залишилися незабутніми).

Тієї ж осені 1928 року в Ок-Парку наклав на себе руки його батько.

Хемінгуей і сини Грегорі (ліворуч) і Патрік грають з кошенятами. Листопад 1946

**Хемінгуей в Айдахо.
Дата невідома.**

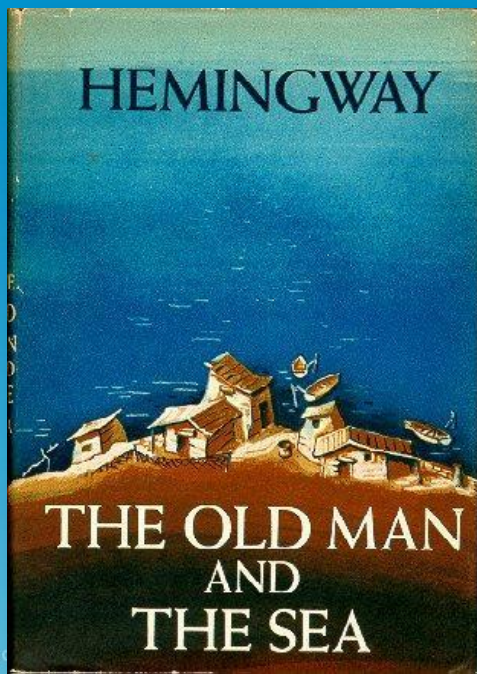

*Генерал Енріке Лістер і Ернест Хемінгуей
на фронті в Ебро. 1938*

Підсумком роздумів письменника над подіями в Європі кінця 30-х років стали романи "Мати і не мати" (1937) і "По кому подзвін" (1940). Перший відобразив зміну у світогляді письменника, пошуки подолання самотності та перехід до соціальної проблематики. Другий - величний епічний твір, в якому автор з філософських позицій усвідомлює події війни в Іспанії. Новим для Хемінгуея стає те, що в романі "По кому подзвін" головне місце посіли не приватні долі героїв, а доля героя і революції.

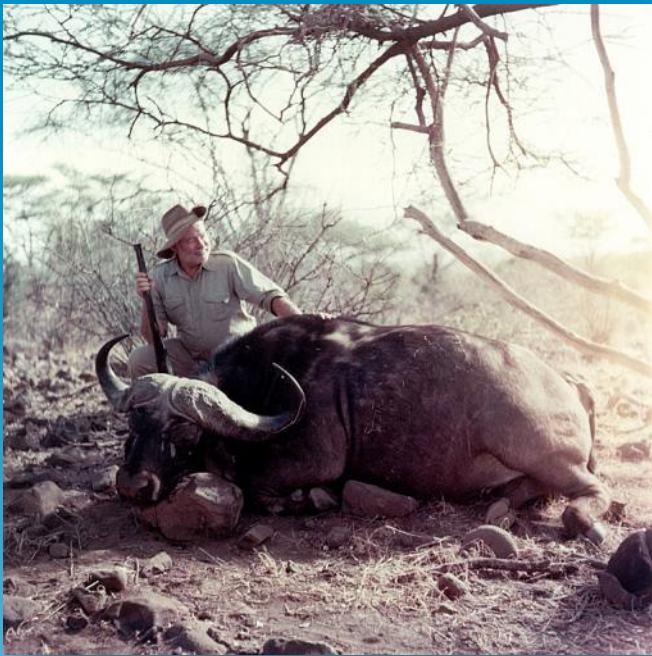
- Під час Другої світової війни Хемінгуей створює на Кубі приватну агенцію по боротьбі з фашистами. Разом з друзями на яхті "Пілар" патрулює узбережжя Атлантичного океану в пошуках німецьких підводних човнів. У 1944 році бере участь у визволенні Парижа. Активна боротьба з фашизмом поєднується з журналістською діяльністю. Нариси та репортажі воєнних часів увійшли в книгу "Люди на війні" (1942). Під час війни Хемінгуей також працює над книгою про море, яка так і не була закінчена й вийшла вже після його смерті ("Острови в океані" (1970)).

1952 рік стає черговою перемогою Хемінгуея: він пише підсумковий твір свого життя - повість "Старий і море".

Це квінтесенція роздумів і міркувань письменника про людину і її місце у всесвіті. Наступні два роки стають роками вшанування великого Хема вдома (Пулітцерівська літературна премія (1953)) і визнання його діяльності у світі (Нобелівська премія (1954)).

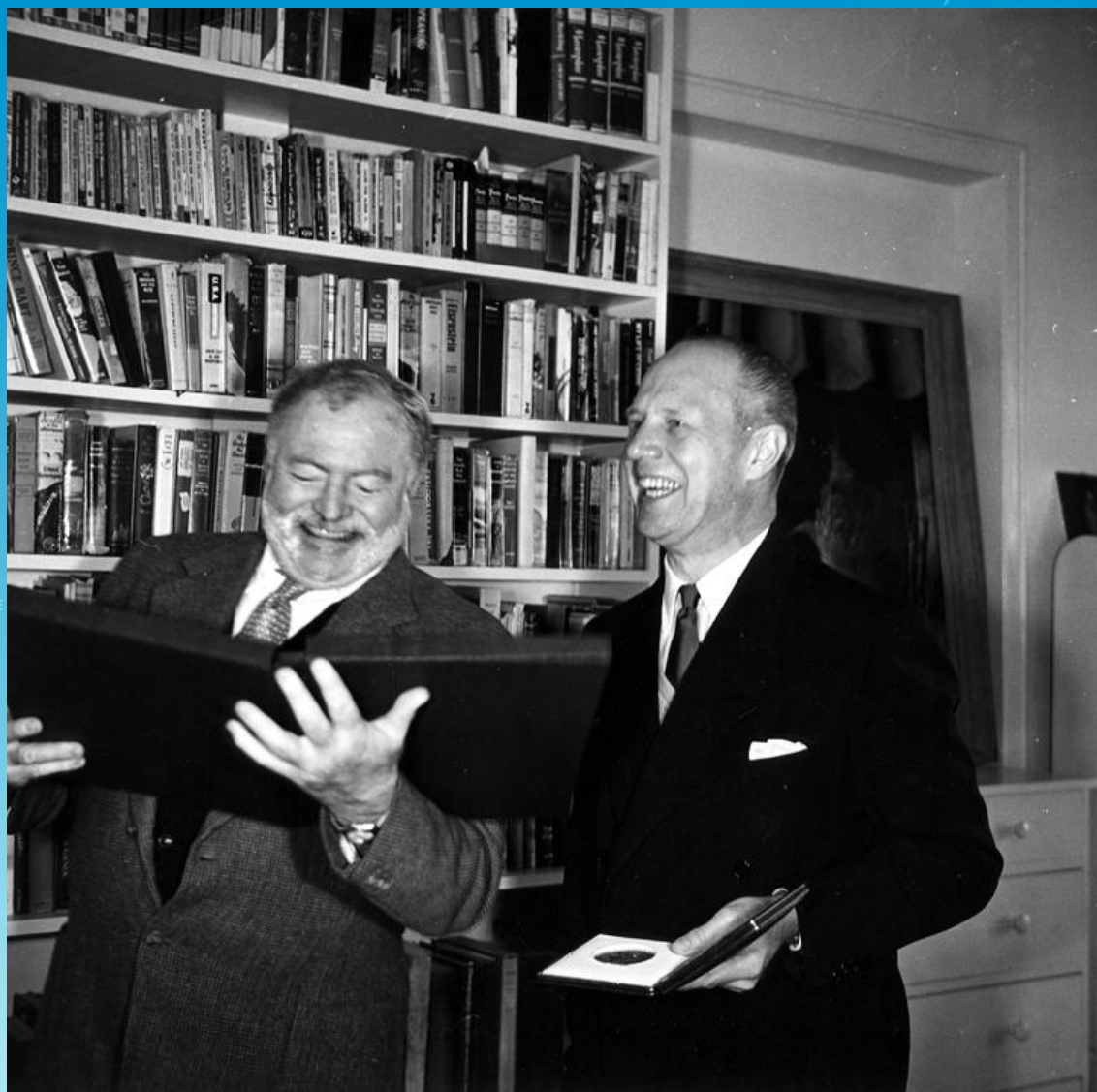

**Хемінгуей позує з буйволом,
під час сафарі в Африці. 1954**

Наступні роки свого життя Хемінгуей багато мандрує (Іспанія, Франція, Східна Африка), але постійно живе на Кубі - країні, яка стала для письменника новою батьківщиною ще з часів Другої світової війни.

**Ернест Хемінгуей і його шофер Адамо в
місцях, описаних у романі По кому
дзвонить дзвін. Липень, 1953**

Вручення Нобелівської премії з літератури. У своєму будинку на Кубі. 1954

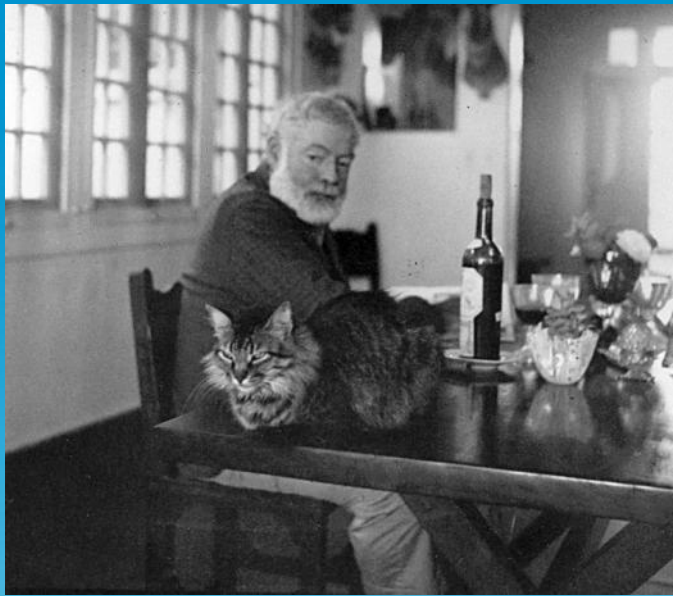
**Ернест Хемінгуей на площі
Сан-Марко, Венеція. 1954 р.**

**Ернест Хемінгуей і Мері на
сафарі.
Кенія. 1953**

- Останні роки життя

***Хемінгвей в своєму будинку на Кубі.
Остання фотографія.***

В останні роки життя Хемінгвей хворіє, його переслідує синдром смерті батька (кілька разів він робить невдалі спроби покінчити життя самогубством, навіть перебуває деякий час у лікарні).

Одужавши, 1 липня 1961 року повертається додому в садибу Фінка Віхія на Кубі, а вранці 2 липня 1961 року, вставши зрання, бере зі свого численного арсеналу улюблений карабін і зводить свої порахунки з життям.

***Місце вічного
спочинку
Ернеста Хемінгуея***

